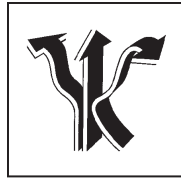

Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО “Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління”
Всеукраїнська Академія наук публічного управління

МАУП

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Українське суспільство: контури інновацій”
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

*М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Романенко Євген Олександрович, Чаплай Ірина Віталіївна Філософія життя та її широке звернення до проблем існування людини	57
Романова Лідія Василівна Напрями розвитку маркетингового менеджменту на машинобудівних підприємствах	60
Рубанець Олександра Михайлівна Інформаційне суспільство в Україні: інновації та тенденції розвитку	63
Сафонова Віра Євгенівна Інноваційна праця в господарській діяльності підприємств	65
Белова Олена Іларіонівна, Кайдашев Роман Петрович Місцеві вибори: аналіз практики розгляду спорів адміністративними судами	68
Єрескова Тетяна Володимирівна, Мазурик Олег Володимирович Концептуалізація безробіття як соціального явища в умовах соціальних невизначеностей	72
Головач Наталія Василівна, Дороховський Олександр Миколайович Напрями удосконалення кадрової політики медичних закладів	75
Авсієвич Алла Валеріївна Арбітражна угода як основа компетенції міжнародного комерційного арбітражу	78
Баранівський Віталій Васильович, Горбов Владислав Володимирович, Білоног Юлія Сергіївна Соціальна відповідальність освіти: соціологічний аналіз стану та перспективи забезпечення	81
Бельська Тетяна Валентинівна Ціннісна свідомість як провідна форма світогляду громадян	84
Бисенбаєв Файзулла Куанбаєвич Ідея громадянського общества в контексте інноваційної проблематики	87
Бігдаш Володимир Дмитрович Чинники формування стратегії інновацій у страхуванні	91
Біленко Лілія Миколаївна Соціальне сирітство як сучасна проблема суспільства	93
Бондар Юрій Володимирович Інформаційна безпека в контексті інноваційних трансформацій: доктринальне бачення	96
Бондаренко Наталія Олександрівна Дефініції визначення соціального проектування	101
Бортник Валентин Анатолійович, Зозуля Марта Віталіївна Адміністративно-правові проблеми управління в економічній сфері	104
Братусь Ганна Анатоліївна Методичний підхід до оцінки ефективності кредитної політики комерційного банку	107

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ В ЕКОНОМІЧНІЙ СФЕРІ

Останні роки характеризуються для України тим, що певних змін зазнає характер управлінського впливу на економічні відносини. Все більше цей вплив з боку держави на економіку та її галузі набуває характеру загального регулювання.

Господарювання в Україні ґрунтується на економічній багатоманітності, гармонічному співіснуванні державного, колективного та приватного секторів економіки та рівності всіх суб'єктів права власності перед законом. Держава організовує та забезпечує функціонування державного сектора економіки відповідно до концепції управління державним сектором економіки, яку розробляє на основі засад внутрішньої і зовнішньої політики Кабінет Міністрів України і схвалює Верховна Рада України.

Держава реалізує право державної власності у державному секторі економіки через систему організаційно-господарських повноважень відповідних органів управління щодо суб'єктів господарювання, які належать до даного сектора і здійснюють свою діяльність на основі права повного господарського відання або права оперативного управління.

Питання про співвідношення державного управління і державного регулювання має свою історію. Насамперед, вона пов'язана з тим, що в науці існують два протилежних підходи до участі держави в регулюванні процесів — класична і кейнсіанська теорії.

З погляд класиків, ринковий механізм автоматично забезпечує рівність попиту і пропозицій, а відтак унеможливорює тривалі порушення в економіці, зокрема інфляцію, безробіття, спад виробництва. Теорія Дж. М. Кейнса, на відміну від класичної, обґрунтовує об'єктивну необхідність і велике практичне значення державного регулювання економікою.

Однак слід зазначити, що у розвинених країнах практично відсутніми є “чисті” моделі державного управління економікою. Як показує світовий досвід, без участі держави ринкові відносини не можуть бути ефективними, соціально-орієнтованими. І тому основним завданням є визначення функцій держави з регулювання економічними процесами, методів, за допомогою яких воно відбувається, і меж втручання держави у ринкове господарство.

Співвідносячи поняття державного управління і державного регулювання, визначимось, перш за все, з поняттями.

Державне управління економікою передбачає пряме втручання органів державної виконавчої влади в діяльність господарюючих суб'єктів, безпосереднє керівництво нею шляхом оперативно-розпорядчих дій, яке виражається в тому, що держава

перебирає на себе функцій прогнозування, планування, організації господарської діяльності суб'єктів та контроль за її ефективним здійсненням.

У такому значенні державне управління економікою було притаманне СРСР — авторитарній державі, економіка якої ґрунтувалася на державній власності на засоби виробництва і переважну кількість виробленої продукції, на праці, де економічне стимулювання затьмарювалося малоефективним ідеологічним. У таких умовах керування господарською діяльністю підприємств, що базувалися на державній та квазідержавній (так званій колгоспно-кооперативній) формах власності, цілком покладалося на відповідні органи державної влади, а саме — органи управління економікою. Намагання здійснювати централізоване управління економікою, недовіра до самостійності й ініціативності (вірніше, недопущення такої самостійності та ініціативності) власне суб'єктів господарської діяльності призводило до створення громіздких загальносоюзної та республіканських систем управління економікою з дублюванням управлінських функцій ланками системи як у горизонтальній, так і у вертикальній площинах. Це тягло неефективність управлінських рішень, зволікання з їх прийняттям, багаторазову “перестраховку” тощо. Все це негативним чином впливало на економіку в цілому.

У такий спосіб органи державного управління економікою здійснювали комплекс дій, які практично визначали базові параметри функціонування підприємства. За таких умов керівництво підприємства діяло безініціативно, постійно намагаючись перекласти відповідальність на керівні органи і уникаючи новаторських рішень у стратегії та тактиці роботи підприємства.

За умов зміни суспільного ладу, а отже переходу до іншої системи господарювання — економічної сфери сталися серйозні зміни, що спричинили її ускладнення. Плюралізм та рівноправність форм власності на засоби виробництва, свобода підприємницької діяльності, вільний рух товарів, послуг та фінансових коштів на території України і нові можливості для здійснення зовнішньоекономічної діяльності, приватизація значної частини державного сектору економіки спричинили появу і динамічне зростання приватного сектору економіки, пожвавлення товарообігу, появу конкуренції, вільне ринкове ціноутворення, ускладнення економічної інфраструктури, значної інформатизації економічної діяльності. Зміна структури власності призводить до зміни структури державного управління. Це вимагає поступового переходу від державного управління економікою до державного регулювання економічних процесів.

Регулювання з боку держави застосовується для забезпечення безпеки громадян від можливих несприятливих наслідків ведення господарської діяльності, захисту прав споживачів від неправомірних дій комерційних організацій, стабілізації макроекономічних процесів, формування державного резерву.

Основною метою державного регулювання економікою є виконання завдань, що сприятимуть організації ринку, ринково-конкурентних відносин, досягнення економічних, політичних, соціальних і фінансових цілей, спрямованих на підтримку та забезпечення ринкового порядку в країні, коригування розподілу ресурсів з метою впливу на господарську структуру та структуру національного продукту.

У найближчій перспективі доцільно змінити норми українського законодавства, які регулюють відкриття та використання банківських рахунків іноземними інвесторами та іноземними фізичними особами в українських банках, що гарантувало б спрощення процедури відкриття та використання таких рахунків у національній та іноземній валютах.

Крім зазначених напрямків вдосконалення правового забезпечення державного управління та регулювання в економічній сфері слід, по-перше, розробити й впровадити відповідну концепцію розвитку та вдосконалення законодавства, що регулює відносини в економічній сфері, її окремих галузях. При цьому слід враховувати, що ця концепція має бути складовою частиною більш загальної концепції розвитку законодавства в цілому в Україні. Адже будь-які закони, й зокрема економічного характеру, мають базуватися та впливати з Основного Закону держави, а не навпаки, що спостерігається інколи сьогодні, коли деякі прийняті закони суперечать нормам Конституції. Таким чином порушується принцип єдності та системності у законотворчій діяльності, а сама Конституція втрачає своє значення й роль основного закону, найважливішого джерела права.

По-друге, необхідно розробити таку структуру законодавства, яка б містила не лише закони, а й підзаконні нормативні акти, відзначалася логічною послідовністю прийняття таких актів, системною їх узгодженістю. Мається на увазі їх узгодженість не лише в рамках певної галузі законодавства, а й законодавства в цілому. Адже відносини в економічній сфері потребують комплексного впливу на них з боку норм різних галузей права і законодавства (конституційного, адміністративного, фінансового, цивільного, трудового, господарського, кримінального та ін.).

По-третє, слід враховувати, що Україна виступає як самостійний суб'єкт міжнародних відносин, зокрема і міжнародних економічних відносин. Вона як суб'єкт міжнародного права здійснює безпосередні зносини з іншими державами, укладає з ними договори, обмінюється дипломатичними, консульськими, торговельними представництвами, бере участь у діяльності міжнародних організацій тощо. Тому необхідно, і це стосується особливо міжнародного економічного співробітництва, здійснювати кроки, спрямовані на трансформацію вітчизняної правової системи відповідно до міжнародних зразків.

Джерела

1. Адміністративне право України. Академічний курс: Підручник: У 2: особлива частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). — К., 2009. — 624 с.
2. Адміністративне право України: підручник / Ю. П. Битяк. — К.: Юрінком “Інтер”, 2010. — 544 с.
3. Адміністративне право України: Навчальний посібник / В. А. Бортник. — К., 2013. — 220 с.